

**Vím,
co jste
udělali!**

Zdenka Hamerová

motto

česká detektivka

motto

Zdenka Hamerová

**Vím,
co jsi
udělal**

Praha 2011

© Zdenka Hamerová, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-591-0

PROLOG

„Příští sobotu má šéf oslavu, pojedeme tam spolu?“ zeptal jsem se Paulíny. Už čtrnáct dní vím, že se za týden jede na Tonyho chalupu, ale zatím jsem nebyl schopen o tom Paulíně říct, natož jí nabídnout, aby jela se mnou. Paulína neodpovídala, noční ticho rušilo jen pokojné vrnění lednice v kuchyni.

„Spíš?“ zeptal jsem se pro jistotu, abych si zbytečně nemluvil pro sebe.

„Nespím,“ pípala kňouravě. „Přemýšlím. A kam jako?“

„Někam za Prabu, už jsem tam jednou byl. Mám to na pozvánce. Není to nic oficiálního, neboj, Tony se rád předvádí, takže když si nechal udělat nový podlahy, musí nám je ukázat.“

„Bude to stejně trapný jako ten vánoční večírek před měsícem?“ zeptala se kousavě.

Ani nevím proč, ale cítil jsem, jak se mi nabrnula krev do tváří. Ne že bych, kromě Michala, měl k někomu z kolegů extra kamarádský vztah, ale přece jen se mě její otázka malinko dotkla. „Miláčku, nemusela jsi tam se mnou chodit,“ opáčil jsem stejným tónem. Protože mi bylo úplně jasné, proč tam se mnou šla – ze žárlivosti.

„No jasně, jen se uraz,“ štěkla. „Nezlob se na mě, ale když se holka napřed opije, že ji málem musíte odnést domů na zádech, a pak tam pláče chlapům na rameni, že byla v šestnácti znásilněná, to je nechutný.“

Zavrčel jsem a odtáhl se. Hádat se v posteli, a ještě k tomu nazí, je obzvlášť potupné. To si člověk připadá jak kašpar. Jako by měla Paulína stejné pocity, sáhla na vypínač malé bílé lampy a rozsvítila. Pak vyskočila z permanentně rozložené skládací

pobovky a oddusala do předsíně. Její bílé pŕlky se pŕitom roz-
čileně natŕásaly. Pak jsem slyšel ránu koupelnových dveŕí.
Vrátila se po chvíli v mém zašedlém pruhovaném froté županu,
ale na rozdíl ode mě jí slušel. Vypadalo to, že se uklidnila, pro-
tože si sedla ke mně, pobladila mě a pokračovala už mírnějším
blasem: „Všichni jste ji dost utěšovali. Nejvíc ty a Michal.
A vzhledem k tomu, že pak jela ve stejném taxi jako Michal,
mohla si bejt jistá, že si svůj sexy zážitek zopakuje. Naštěstí s al-
koholovou narkózou.“

„Jen jsem se zeptal, jestli se mnou pojeděš na Tondovu oslavu,
to je všechno,“ opáčil jsem. „Že se Běla pŕed Vánoce mi opila, za
to fakt nemůžu.“

„Muselo to bejt brozný,“ vzdychla Paulína.

„A co?“ nechápal jsem.

„No to znásilnění. Vyprávěla mi to taky, nemysli si.“

„Jé,“ obrátil jsem oči v sloup.

„Asi je to její trauma, který se otevŕe vždycky, když se napije.
Ovšem nepŕipadá mi vhodný, aby to takhle každému servíro-
vala.“

„Máš pravdu,“ pŕitakal jsem. „Ale řešit v noci traumata Běly,
to jsem si vždycky pŕál,“ uchechtl jsem se ironicky. „Jako bych
těch svých neměl dost.“

„Říkala, že šla s nějakým klukem z koncertu, líbali se, mazli-
li, on to nějak neukočiroval a povalil ji do trávy. Když se začala
bránit, nějakou jí vrazil a udělal jí to.“

„Tak proč se s ním líbala a mazlila?“ zavrtěl jsem nevěřičně
hlavou a vybavil se mi podobný večer, pŕed dvanácti lety. To by-
lo šestnáct pro změnu mně a osmnáct Michalovi. Tehdy jsme je-
li s partou na festival a já byl možná nejmladším účastníkem
našeho „zájezdu“. Letní zem byla rozpraskaná vedrem, všude
se prášilo. V hnědém prachu, odpadcích a zbytcích trávy se vá-
lely davy lidí. Kdo neležel, nespál nebo se jen tak nepovaloval,
čekal frontu na pivo u některého z mnoha stánků nebo tančil,

hvízdal a křičel v kotli pod pódiem, které bylo stranou stanového a spacákového ležení. Můj nejděsivější zážitek nastal v noci, kdy se těsně vedle mojí hlavy rozprskla plná láhev, která vylétla z noční rvačky. A nejzajímavější zážitek mě čekal, když jsme se s Michalem rozdělili o jednu holku. Pro mě byla úplně první v životě a za boba bych si nevzpomněl, jak se jmenovala. Jen si matně uvědomuji, že nejdříve se jí to líbilo a pak už se jí to nelíbilo. Těžko říct, jestli třeba potom i nebrečela. I to by bylo možné, jenže můj mozek byl tehdy posílen vodkou a pivem.

„Běla tam bude, tak to s ní můžeš rozebrat ze všech stran,“ usmál jsem se.

„A co ta druhá ženská?“

„Jaká druhá? Myslíš Andreu?“ zeptal jsem se.

„No jasně, ještě tam máte takovou kočku s vlnitými vlasy. Viděla jsem, jak se na ni díváš. Možná proto, že vypadá úplně jinak než já. Jsem pro tebe okoukaná, víd?“

mlčel jsem. Takový dotaz snad ani za odpověď nestál.

„Proč nic neříkáš? Mám pravdu, že jo?“

Chtěl jsem navrhnout, aby mi pro jistotu vypíchl oči, ale radši jsem řekl to, co chtěla slyšet, abych měl pokoj a mohl spát. „Jsi nejkrásnější. Nevím, proč bych se měl dívat na nějakou Andreu, když mám tebe.“

Spokojeně vzdychla a uložila se mi na levou paži. Odbodlaně jsem ji objal a držel, dokud mi paže nezačala brnět.

„Kolik tam vlastně těch ženských máte?“ začala zase pochvilí.

„Tři. Bělu, Dášu a Andreu. Dvě jsi viděla, Dášu neznáš, na vánočním večírku nebyla, ale třeba jsi s ní někdy mluvila, když jsi mi volala do práce na pevnou. Konec výslechu? Můžeme jít spát, miláčku?“ zeptal jsem se mrzutě.

„Možná s tebou na ty narozeniny pojedou, Alešku. Nebo třeba sám změníš názor a zůstaneš nakonec doma,“ řekla Paulína záhadně.

1

Hodinku mezi dvanáctou a jednou jsem měl v práci rád. Ne proto, že je oběd a konečně se od rána najím. Ale proto, že jsou všichni pryč, nikdo neběhá sem tam a nemlátí dveřmi, obvykle ani nepípají, nezvoní a nehrají telefony.

Dáša se zvolna vynořila ze dveří své kanceláře, přišla k mému stolu a posadila se na roh. Posadila se není to správné slovo. Ona se jakoby opřela. Zvedl jsem oči a všiml si, že pod lehce průsvitnou pruhoanou blůzou má bílou podprsenku, a přestože není tlustá, ramínka jí vězí mírně zakousnutá do kůže.

„Toník dneska nemá hlad? Nevzal tě na oběd?“ rýpl jsem si.

„Dneska obědvá někde mimo,“ mávla rukou.

„Tak copak bys chtěla, Dášenko?“

„No tebe přece, Alešku,“ odpověděla koketně.

„Ale mě přece máš, víš, že jsem jen tvůj,“ pronesl jsem ve stejném duchu. Čímž bych předpokládal, že jiskřivá konverzace byla vyčerpána a půjde si po svých.

„Škoda že nejsem mladší,“ pokračovala něžně a nalakovaným dlouhým nehtem kroužila po stole.

„Vždyť jsi mladá,“ opáčil jsem pohotově o deset let starší ženě.

„Já tě opravdu chci,“ zaznělo její neúprosné oznámení. „Nedělám si srandu.“

To mě poněkud polekalo a snažil jsem se zapnout mozek. Tady už nepůjde o nějaké vtípkování. Nepustila mě však ke slovu. „Víš, proč bys byl se mnou šťastnej? Nechala bych ti volnost, o kterou nechceš přijít. Já jsem totiž taky taková.“

Cítil jsem trochu paniku, ale zároveň mi bylo do smíchu

z té představy, já a Dáša. „Jak to myslíš?“ zeptal jsem se a cuklo mi v levém koutku úst.

„Normálně. Když se do sebe dva zamilují a začnou spolu chodit, dobrovolně se svobody vzdávají. Zanedbávají kamarády, zájmy, navzájem si diktují, co mají dělat, omezují se, žárlí na sebe, chtějí se vlastnit a říkají tomu láska. Ale ty jsi jiný a já taky. Já bych ti nechala svobodu,“ oznámila tónem, jako by právě udělala něco záslužného. Přemýšlel jsem, jak k těmto závěrům došla a proč mi tohle vlastně říká zrovna teď, když spolu už rok děláme v jedné firmě. Nic proti Dáše s medovými vlasy, je to hezká holka, i když starší než já. Ale představa, že bych s ní něco měl, je stejná, jako líbat ségru. (Kdybych teda nějakou měl.) Že by někdy vyslechla můj telefonický rozhovor s Pavlínou, kdy jsem jí po tisíci vysvětloval, proč chci žít sám? „To je od tebe hezký, že bys mi nechala svobodu, Dášenko. To jsem fakt rád, moc děkuju,“ odpověděl jsem z legrace a doufal, že to Dáša pochopí a že se jí tím nějak citově nedotknu.

„Nedělej si ze mě švandu,“ třepla mě dlouhými prsty po hlavě. „Já mluvím vážně. Hodíme se k sobě. Chceš zůstat svůj, stejně jako já, ale zároveň nejsi tak postiženej jako Michal.“ Na slovo „postiženej“ dala zvláštní opovržlivý důraz a doprovodila ho úšklebkem v podobě ohrnutého pečlivě nalíčeného rtu. „Nepotřebuješ stádo milenek jako on, máš tu svou holku, která ti dřív nebo později stejně volnost sebere.“ Pak se naklonila, přitáhla si moji hlavu blíž a naše obličej se zastavily jen pár centimetrů od sebe. Neudržel jsem se a málem jí smíchy vyprskl do obličej. Nemohl jsem uvěřit, že už nejde jen o vtipkování a flirt. „Dášenko, se mnou bys nevydržela. A vůbec, vždyť o mně vlastně vůbec nic nevíš.“

„To, co potřebuju, vím,“ zašeptala a zajela mi prsty do vlasů. Vyrasila na mně husí kůže, jako by mi na záda někdo vypustil hejno mravenců. Myslela to vážně. Bože můj, co si po-

čnu? Doufal jsem, že nepostřehla paniku v mých očích. Kdyby nic jiného, jejím veřejným tajným milencem byl Tony, náš šéf. A já rozhodně nepotřeboval zbytečné problémy. Jenže zároveň jsem tušil, že ještě větší potíže nastanou, pokud ji nešetrně odmítnu a ona se urazí. Tak co teď? „Máš přece Tonyho,“ zamručel jsem chabě a snažil se, aby můj hlas nezněl příliš ustrašeně.

„Ano, ale je ženatej. Nebaví mě se pořád schovávat. A mít tebe by nebylo špatný,“ šeptala dál. Cítil jsem její dech. Rozeznal jsem kávu, nikotin a jakýsi lehký odér něčeho sladkého, zřejmě vůni rtěnky. Nevydržel jsem napětí, usmál jsem se a omluvně ji pohladil po ruce, kterou mne stále pevněji svírala na zátylku. Otočil jsem hlavu, abych se jemně vykroutil. Začínal jsem na ni mít vztek, že mě zahrnala do úzkých, a já se přitom ještě musím snažit být taktní. Stiskla mě však pevněji a přilepila svoje ústa na ty moje ztuhlá a sevřená. Cítil jsem, jak se její měkké rty snaží dostat mezi ty moje, její nos mě hebce šimral na tváři a díval jsem se na její narůžovělou šiji. Vnímal jsem, jak si div nelehá na stůl, aby si udělala pohodlí, a odolal jsem pokušení zkusit měkkost kulatého obsahu její podprsenky.

„He-ehm, ehm,“ ozvalo se ode dveří a Dáša se nikterak překotně odlepila a přestala mi cuchat vlasy. Zato moje srdce zralé na infarkt málem proskočilo hrudníkem. Tony. Dáša ležérně zvedla pŕlky ze stolu a došla k Tonymu, který stál u zdi a nevěřícně vrtěl hlavou. Zadýchaně jsem se sehnul ke své aktovce, slepě jsem zatápal po kapesníku, vysmrkal jsem se a nenápadně přitom setřel Dášinu rtěnku z obličeje. Pak jsem se narovnal, bezelstně jsem zvedl oči k šéfovi a v duchu jsem rozmýšlel přijatelné vysvětlení svého nepřírozeně blízkého pohledu do tváře jeho milenky. Dáša však byla rychlejší. „Tony, prosím tě nemáš kapku alkoholu? To je nechutný. Aleš měl u nosu tak hnusný pupínek, že jsem se na něj už nemohla dí-

vat, tak jsem ho vymáčkla. Chtělo by to vydezinfikovat,“ doporučila suverénně. Pak se na mě otočila s výrazem, jako bych byl retardované dítě. „Ukaž, nemáš to moc červený? Nekrvácí ti to?“

„Ne,“ hlesl jsem, a to bylo taky jediné slovo, na které jsem se v danou chvíli zmohl. Hnusný pupínek. To ji nenapadlo něco lepšího? Opřel jsem tvář do dlaní a vzdychl. Mám já tohle zapotřebí? Jak dlouho tam Tony stál? Viděl něco? Slyšel něco? A jak si to asi vyložil?

„Jo, tak pupínek,“ pokýval Tony hlavou. „Měl by ses uče-
sat, Aleši, nějak sis rozčuchal vlasy,“ pronesl významně skoro pětáctýřičátník Tony, nakrátko ostříhaný brunet s vysokými kouty a pronikavými černými očima. Do kanceláře vešel Michal s Romanem. „Koukám, že po obědě panuje veselá nálada,“ konstatoval Michal ironicky.

„Jistě,“ odsekl Tony. „Pauza na oběd skončila před deseti minutami,“ upozornil a nahlédl do vedlejší kanceláře, jestli i tam jsou všichni na svých místech.

Michal se zasunul k počítači. Pak se na mě potutelně usmál, jako kdyby tušil, co se před chvílí odehrálo. Pohládl svůj pečlivě nagelovaný účes a přihnul si vody z plastové lahve. Dáša odkráčela do příjímací a recepční kanceláře, která sousedila s Tonyho. Cestou ho smířlivě pohládila po ruce.

Dáša se chystala domů kolem čtvrté hodiny jako vždycky, měla upravenou pracovní dobu. Možná vyzvedávala děti ze školy nebo spěchala na nákup, co já vím. Navlékala se do kabátu, něco uvázala kolem krku, pak si prohrábla vlasy, natlala pusu červeně a pečlivě narovнала silonky na stehnech. Hladila si boky, aby upravila sukni, přičemž na mě upřeně zírala. Žerty stranou. Zasedla si na mě, a mně sevřel hrdlo pocit myši lákané na otrávený ementál. Michalovi mohly oči vypadnout, Luboš si málem přibouchl prsty do kopyrky a Roman na nás šibalsky pomrkával jako žák základní školy. Dáša ráda provokovala. Proč ne, aspoň byla nějaká zábava. Jenže teď se situace poněkud změnila. Lépe řečeno, Dáša ji změnila.

„Hele, madam prej požaduje nějakou sílu k ruce, protože nestíhá. Bělu, nebo spíš Andreu,“ zašeptal Michal, aby ho Dáša neslyšela. „Pozice asistentka asistentky,“ usmál se svému vtípu.

Andrea, asi dvacetiletá holka, ho zaslechla a z legrace nasadila vyděšený výraz. Andrejka sem nastoupila v září a bere to tady jako praxi na přechodné období, než se znovu pokusí dostat na vysokou školu. Pavlína mě odhadla dobře, líbila se mi. Je jiný typ než Dáša. Má bílou pleť, zářivé oči a tmavé vlnité vlasy. Skoro nikdy nevypadá učesaně, ale tak nějak, jako by právě vylezla z postele. Druhá zmiňovaná, Běla, je taky absolventka, převážně pracuje dole v prodejně, kde jí občas Andrea vypomůže. A to je z dámského osazenstva všechno, zbytek jsou chlapi ve výrobě a my. Já, Michal, Roman, Luboš a šéf naší pobočky Tony. Luboš je už v letech.

Tenhle štíhlý až hubený muž má dobrácké modré oči a téměř vždycky skvělou náladu. Jeho úsměv by se dal nazvat „vědoucí“, jako kdyby si pořád říkal „já už si svý prožil, mě už nemůže rozházet vůbec nic“. Tony se jednou zmínil, že Luboš žije sám, a dokonce zažertoval, jestli není gay. Ale zptat se ho by si nikdo z nás nedovolil. Každopádně Luboš nikoho neobtěžoval ani nikomu neubližoval. Nastoupil před několika měsíci na výpomoc, a jelikož je už v důchodu, nehoní se za žádnou kariérou, pracuje, protože ho to baví, udělá, co je třeba, a jde domů. Roman je o pár let mladší než já a jeho hlavním poznávacím znakem je bílá košile, obličej zarudlý smíchem, blondaté nagelované vlasy, motorka a bezmezný obdiv k Michalovi. Někdy jsem uvažoval, před kým se vlastně Michal tak rád předvádí. Před holkama, nebo před Romanem, pro něhož je vzorem a zdrojem obdivu? O Michalovi jsem přemýšlet nemusel, toho jsem znal od dětství. Jeho slabosti, jichž se bál, jeho minulost, ke které se tak nerad vracel, i současnost, v níž se drží svého snu: pomalu, ale jistě v blízké budoucnosti obsadit Tonyho stůl. Docela by mě zajímalo, jestli to Tony ví, nebo alespoň tuší. V každém případě Dáša, stejně tak jako Pavlína, neměla Michala ráda, nemohla mu přijít na jméno a přehlížela ho. Na důvod jsem se ani nemusel ptát, byl mi úplně jasný. Michal, lamač dívčích srdcí a lovec profesionál, Dášu odmítl. Ne že by se mu nelíbila, ale nechtěl dráždit Tonyho. „Nemůžu Tonyho vyštípat, nechci se hrabat přes něčí mrtvolu a nechci nikoho naštvat, chápeš? Vždycky jdu cestou nejmenšího odporu, takže musím Tonymu držet palce a makat, aby on povýšil a já dostal jeho místo.“

„Hm... Tak to abys ve vší tajnosti přece jen potěšil Dášu,“ zasmál jsem se škodolibě. „Stačí, aby tě před Tonym vytrvale pomlouvala, a máš utrum.“

„Ba ne, hochu, Tony ji zas tak moc neřeší, to poznám.“

„Proč nechceš ještě vejš?“ ptal se tiše Roman.

„Pch, blázníš?“ odfrkl Michal. „To bych měl příliš zodpovědnosti a práce.“

Michal u Dáši upadl v nemilost, mluvila o něm jako o „psychopatovi“ a „maniakovi“ a já zřejmě dopadnu stejně. Někdy mi připadá, že když ženu nikdo neobtěžuje, nemrká na ni, obdivně nehvízdá, pak teprve propadne depresi, zoufalství a zavrhne chlapy.

„Michale.“ Tony vyšel ze své kanceláře. „Prozrad' nám svoje figle na ženský. Dokážeš tak hezky vyprávět a my se rádi poučíme. Kromě toho každé občas potřebuje změnu,“ dodal s jízlivým úsměvem a pohupoval se na patách přesně ve chvíli, kdy kolem něj prošla oblečená Dáša s kabelkou pod paží, aby se rozloučila. Všichni se hned začali přidávat a Michala povzbuzovat, Dáša se zarazila.

„Co byste chtěli vědět?“ rozhodil Michal rukama, ale otázka mu dělala dobře.

„No pouč nás,“ vyzval ho Tony znovu. „Aleš, ten už ví svý, vid', Aleši?“ probodl mě pichlavýma očima. „Ale támhle Roman se taky rád vzdělá. Třeba na téma: Jak odejít z akce s dámským doprovodem. Dneska jdu na klubový večírek,“ dodal. Myslel jsem, že Michal prokoukne Tonyho hru a pochopí, že o nějaký Michalův manuál na balení holek vůbec nejde, naopak cílem je naštvat Dášu. Jenže kdepak, na to byl Michal příliš samolibý. Rozhlédl se, zda ho všichni slyší, nasadil bezelstný výraz a spustil: „Vyberu si nejhezčí kočku, který se všichni ostatní bojí, jak je pěkná, pak k ní přijdu a řeknu: ‚Chtěl bych se s váma milovat,‘“ pronesl a díval se přitom upřeně na Andreu, která ihned sklopila oči, a zružověly jí tváře.

„Kecáš,“ zapochyboval Roman. „To nemůžeš takhle rovnou vybalit.“

„Ale můžu, tahle přímočarost ženský obvykle vyrazí dech. Sice se možná naštve, ale hned si to představí.“

„Takže s návrhem souhlasí?“ vyzvídala Luboš, který zvedl hlavu od skartování nepovedených a starých materiálů. Tahle otázka mi na ostříleného penzistu připadala naivní jak od studenta.

„Jak kdy, občas je nutný se víc snažit,“ připustil Michal a užíval si, že je středem pozornosti. „Některý nejdou ještě ten večer, protože si vzpomenou, že jsou přece slušný holky. Buď se jako naštvou, nebo rozesmějou, nebo mi vynadají, každopádně se ale chytanou, protože ženský prostě mají rády drzý prasáky.“

„Tak to se teda pleteš,“ ohradila se Andrea.

„No a dál?“ zeptal se Roman a smál se jako třináctiletý kluk na hodině biologie, kde se zrovna probírá rozmnožovací ústrojí.

Tony se pobaveně usmíval. „A co když už ji nechceš?“ zeptal se, zatímco Dáša sevřela rty.

„To nehrozí,“ ohradil se Michal. „Já chci každou. Jen se s žádnou nesmím vidět tak často, aby si na mě začala dělat nároky. Dokonce se mi osvědčilo předstírat, že jsem ženatej. Návštěvy a schůzky se musí plánovat. Nechceš si nějakou naplánovat, Andrejko?“ usmál se Michal líbezně.

„No to teda nechci,“ odfrkla Andrea.

„Jen se bavte, ubožáci,“ prskla Dáša.

„Tony, když to začne bejt únavný a nudný, nechá se vztah vyhnít,“ ignoroval ji Michal. „To znamená ozývat se čím dál míň, až se jednoho dne neozveš vůbec. Jenže když se ty lidi, nedej bože, vidí denně, to je pak těžký.“

„Počkej, až se některá pořádně zamiluje a bude ti dělat scény,“ pokýval Luboš znalecky hlavou.

„To se mi stává běžně,“ odmávl jeho obavy Michal.

„Jsi citově prázdněj chudák a je mi tě líto,“ shrnula Dáša. „A já jdu domů.“ Michal její „poklonu“ odměnil krásným úsměvem. Cítil jsem, že bych měl taky něco říct, ale Micha-

lovy příběhy jsem znal téměř jako své vlastní boty. Kromě toho mi bylo jasné, že celá scénka patřila Dáše za trest. Ona to věděla taky. A jaký trest čeká mě? Raději jsem zbaběle mlčel dál.

„Tak čau, mějte se,“ houkla Dáša.

„Ještě počkej,“ poručil Tony a zadržel ji. „Vážení, věnujte mi pozornost, prosím!“ Stoupl si tak, aby na něj všichni viděli. Stín z oken částečně zakrytých žaluziemi si legračně pohrával s jeho rysy v obličejí. „Doufám, že jste nezapomněli a uděláte si na mě v sobotu čas. Je to sice pár kilometrů od Prahy, ale kdo bude chtít přespat, není problém, takže žádný výmluvy. Zejtra mi dejte vědět, ať vím, kolik lidiček se mi tam sejde, pozval jsem i pár kamarádů a lidí z výroby. Určitě čekejte spoustu jídla, pití, dobrou muziku a hodně randy,“ usmál se, jako by měl už teď přijímat gratulace. Andrejka nadšeně zatleskala, což mi přišlo přinejmenším překvapivé.

„Jo a nezapomeňte dárek,“ dodal Tony a zachechtal se. Ze slušnosti jsme se zasmáli všichni, včetně mě.

„A kolik vám bude, pane řediteli? Třicet?“ zeptala se Běla žertem.

„Tak nějak přibližně,“ odpověděl Tony s potěšeným úsměvem.

„Taky se mohl narodit někdy v létě. Kdo se tam má táhnout v tý zimě, co tam budeme dělat?“ mumlal Luboš.

„Tak tam nejezdi a máš to,“ opáčil Roman.

„Vždyť je to šéf, copak se tam dá nejet?“

„Má saunu a vířivku, vyblbnem se,“ naklonil se k nám Michal.

„Na to jsem tak zvědavěj,“ odfrkl Luboš. „Já kdybych slavil narozeniny, tak s kamarádama a práci bych do toho vůbec netahal.“

„To víš, dneska je jiná doba,“ odpověděl jsem.

3

Z práce jsem šel sám, Michal někam spěchal, Roman taky a o přítomnost nikoho jiného jsem nestál. Polibek s Dášou jsem už skoro dostal z hlavy, protože se vlastně nic moc nestalo. Cestou domů jsem si koupil konzervu chalupářského guláše a „zámockého leča“ s klobásou. V duchu jsem už konzervy míchal v kastrůlku a házel do nich česnek a cibuli. Hlad mi zvedal hladinu adrenalinu v krvi, a tak jsem přidal do kroku a mrzutě vrčel na lidi, co mi stáli v cestě. Bylo teprve šest hodin a už byla tma. Modrý soumrak přinesl chladnější vzduch a mráz mě štípal do nosu. Zachumlal jsem se do zelené bundy a zalitoval, že nemám šálu. Ucho igelitky s konzervami jsem navlékl na zápěstí a zkřehlé ruce zasunul do kapsy. Dnes mi Pavlína dvakrát připomněla svou dámskou jízdu. Jednou volala ráno a pak těsně, než jsem odešel z práce, volala podruhé. Málokdy někam chodila sama, možná proto mě už několik dní připravovala na příjezd kamarádky ze střední školy a několikrát se žárlivě ujistila, zda večer budu opravdu doma. Kde bych asi byl? Mohl jsem jít s klukama na pivo, ale já se na samotu těšil. Užiju si Eurosport, noviny, knížku, časopis, jídlo, nohy na stole, a to všechno naráz a hned, jak přijdu domů. Tedy, ne že by mi bylo úplně lhostejné, že Pavlína bude vysedávat s kámoškama v nějaké hospodě a cizí chlapi budou očumovat to, co má být jen moje. Ovšem přece jen spolu nechodíme pět týdnů, ale pět měsíců, takže nějaký ten večer bez ní přežiju.

Prošel jsem otevřenými skleněnými dveřmi s marným nápisem „Zavírat!“ a zamířil rovnou ke schodům, které lemovala

oloupaná zašedlá zeď s černými sprejerskými nápisy. Každý den při vstupu do domu mě znovu a znovu překvapí, jak je schodiště úzké a hnusné. Guma na schodech byla odlepená, umělohmotná područka zábradlí rozlámaná a někde chyběla úplně. Ze zvyku jsem dlaní plácl do vypínače, ale světlo se rozsvítilo jen u schránek na dopisy, nad schodištěm nikoliv. Tak to mě pro změnu nepřekvapilo vůbec, přesně to jsem totiž čekal. Čile jsem stoupal do zvýšeného přízemí, kde se nacházela moje útulná samotářská garsonka, a myslel na to, že kdyby mě tady v mezipatře někdo praštil po hlavě, našli by mě až za několik dní nafouklého, protože zbytek obyvatel domu používá výtah. Zahnal jsem morbidní myšlenky a zaměřil jsem se raději na lahodné konzervy a způsob přípravy. Možná se s cibulí krájet nebudu. Ne, to oddalování jídla bych duševně neunesl. Sleju obě konzervy do mísy a ohřeju jídlo v mikrovlnce. Jak se mi však igelitka houpala v ruce a ťukala mě do stehna, dostal jsem ještě lepší nápad. Jako první pomoc zhltnu lečo s klobásou, a tím pádem už budu dostatečně silný na řádnou přípravu chalupářského guláše s cibulkou na sádle a česnekem. Zasněně jsem vystoupal poslední tři schody a byl jsem mile překvapen, že v mém patře alespoň jedno světlo ze tří svítí. Zrovna jsem se chystal zahrnout chodbou kolem společného balkonu za výtah ke svému bytu, ale vtom se proti schodišti pomalu otevřely dveře a objevila se v nich blondátá kudrnatá dívka. Úplně jsem se leknutím zarazil. Kde se tady vzala? Páni, to jsem ani netušil, že tady bydlí taková kočka! Jenže v sedm ráno vycházím z domu a vracím se večer, a to už není chuť ani nálada poznávat sousedy. Pokud se vrátím dřív, je se mnou Pavlína, takže poznávat sousedky vyloženě nepřipadá v úvahu.

„Dobrý večer,“ usmála se na mě andělskými rty.

„Dobrý večer,“ odpověděl jsem a přemýšlel, jak je možné, že mi tak hezké stvoření přímo v mém domě uniklo. Vypa-

dala jako nějaká herečka z předválečných let, jen malinko vyšší a o pár kilo štíhlejší.

„Co si mě tak prohlížíte?“ zahihňala se.

„Překvapilo mě, že jste vyšla ze dveří, zrovna když se vracím domů,“ odpověděl jsem. „Jako byste číhala, až někdo půjde.“

„To jste se docela trefil, opravdu jsem číhala, až někdo půjde. Mám trošku problém, potřebuju pomoci. Vy jste ten pán, co bydlí za výtahem, že jo? A občas je tady s vámi přítelkyně, že?“ vyptávala se roztomile.

„Ano, jak to všechno víte?“ šibalsky jsem se zasmál, potěšený, že zatímco já sem chodím víceméně přespat, ona si mě za těch pár měsíců stačila proklepnout.

„Bydlím tady s dědečkem, a tak mám docela přehled,“ přivřela koketně víčka a ve tvářích se jí objevily sladké dolíčky. „Spěcháte?“

„Ne, nespěchám zase tolik...,“ odpověděl jsem, a světácky jsem se opřel o zeď u jejich dveří.

„A budete se hodně zlobit, když vás pozvu na kávu a požádám o pomoc?“ pípala a ustoupila ze dveří, snad abych mohl projít.

„Já vím, že se vám asi zdá moje pozvání divné,“ pronesla omluvně, když viděla, že se na návštěvu zrovna nehrnu. „Ale mám opravdu trochu potíží a nevím, na koho jiného se honem obrátit.“

Váhavě jsem mrkl na igelitku s konzervou. Mám sice prázdný žaludek, ale snad ještě nějakou minutu vydržím. „No..., když nebudete chtít stěhovat piano nebo pračku po schodech do dvanáctýho patra,“ zasmál jsem se, „rád vám pomůžu,“ přislíbil jsem, možná až moc rychle. Ale kdo ví, v čem bude spočívat výpomoc? Třeba mě posadí do křesla, na okamžik odejde a vrátí se v krajkovém župánku... Zatetelil jsem se. Ale ve skutečnosti, kdyby na mě vyskočila v krajkovém župánku,

dost bych se vyděsil. To očekávání však bylo vzrušující a zvědavost jakbysmet.

„Pojďte dál, prosím,“ vyzvala mě a její dolíčky zmizely.

„Co ode mě potřebujete?“ zeptal jsem se zvědavě. „Přiznám se, že domácí kutil zrovna nejsem a hasák u sebe taky běžně nenosím. Takže jestli vám kape kohoutek nebo jste vytopila kočárkárnu pračkou, asi vám moc nepomůžu.“

„Ne, ne, nic takovýho, nebojte se a pojdte, já vám to vysvětlím uvnitř. Nebo se mě bojíte?“ zamrkala.

„No, spíš byste se měla bát vy, přece jen jsem cizí chlap. Bůhví, co bych vám mohl provést,“ uchechl jsem se a ozvěna chodby domu z toho provedla cosi hučivého a skřípavého.

„Tak šup, pojdte. Jen na chvíli.“

Vyzul jsem se a vstoupil do útulného bytu. Popotáhl jsem nosem směrem ke svým nohám. Cítil jsem, jak se mi lepí prsty v ponožkách, vyndat chodidla z bot bylo docela nebezpečné, přesto jsem to riskl.

„Ani jste se nemusel zouvat,“ mávla rukou, „dědeček tady má levné koberce a venku není bláto,“ pronesla, vzala mi z ruky igelitku i pracovní aktovku a postavila je na zem. Pomohla mi z bundy, jako dříve pomáhaly z kabátu manželky, když se jejich muž vrátil z továrny. Pověsila ji na věšák a vedla mě do kuchyně. „Dáte si rozpustnou? Nebo turka?“ zeptala se.

„Jakou si dáte vy, tu mi taky udělejte,“ navrhl jsem a zamnul si ruce.

„Kdepak, já kávu nepiju,“ zavrtěla hlavou a napustila vodu do konvice.

„Bez vás mi nebude nic chutnat,“ protestoval jsem a bez vyzvání se posadil na starou židli s polštářkem. „Tak nenapínejte mě, co to bude?“ tázal jsem se netrpělivě, abych měl nějakou představu, co mě tu vlastně čeká.

„Nebojte se, nic náročnýho. Jak jsem vám říkala, žiju tady s dědečkem. Je starý a hodný, jenže to víte, není už schopný

se o sebe postarat, a tak mu vařím, peru, chodím na nákupy. Za chvilinku se vzbudí a bude chtít druhou večeři. Je zvyklý jíst v pět a pak ještě v sedm čerstvý rohlík s teplým mlékem.“

Usmál jsem se. Připadalo mi najednou hrozně dojemné, jak mladá dívka obětuje svoje večery starouškově. Ke všemu je krásná a snaží se mluvit spisovně. „Víte,“ pokračovala, „je to banalita, ale znáte staré lidi. Ti mají rádi své pořádky, a jak je něco jinak, už propadají panice. Dědeček to nemá v hlavě úplně v pořádku. Vysvětlit mu, že není něco, na co je zvyklý, to je nadlidský výkon.“

„Je to od vás moc hezký, fakt. Místo abyste byla s kámoškama nebo se věnovala sama sobě, staráte se o dědečka. Myslím, že může bejt šťastnej za takovou vnučku,“ pokýval jsem mentorsky hlavou. „Co na to říkají rodiče?“ zeptal jsem se a vzápětí mi došlo, že třeba žádné rodiče nemá. Že má třeba jen toho dědu, a proto se o něj tak stará.

„Mám jen tátu, ale od toho jsem odešla, nepracuje, pije, ke všemu hraje na automatech,“ odpověděla smutně a opřela se zády o kuchyňskou linku. Založila ruce na prsou a já si ji mohl konečně prohlédnout celou. Zdála se být o něco vyšší než Pavlína a boky i prsa měla také větší a širší. Stehna zahalovaly volné kalhoty a dávaly jen tušit, že i nohy budou o malinko baculatější, než mívají královny krásy, přesto však působila velmi štíhle, snad díky pasu, který byl zvýrazněn těsným tričkem. Nechtěl jsem na ni civět příliš neomaleně a sklopil jsem zrak k čistému ubrusu na stole.

„Musím dědečka chránit i před tátou, víte? Je to jeho syn a myslí si, že děda je povinen ho neustále dotovat. Kolikrát jsem musela volat policii!“ pronesla významně. „Na vlastního otce, chápete to? Bylo to strašné. Scéna na celý dům!“

„Na žádnou si nevzpomínám,“ podotkl jsem.

„No protože vy tady asi věčně nejste. Jak dlouho tady bydlíte?“

„Proč se ptáte? Myslel jsem, že víte všechno.“

„Dobře, nachytl jste mě. Víím, že jste tu krátce, ale jak přesně dlouho, to opravdu nemám tušení.“

„Asi tři měsíce,“ odpověděl jsem.

„Nemusíte mi to říkat, nic mi do toho není a vlastně se ptám, jen aby řeč nestála.“

„Ale vždyť to není tajná informace. Připadá mi, jako by to bylo včera,“ dodal jsem a vybavil se mi malý byt, který mi Pavlína pomáhala zařídit. Předtím jsem bydlel s mámou a jejím přítelem Davidem na tom samém sídlišti jako Pavlína. Když jsme si padli do oka, vídali jsme se skoro denně. O víkendech jsme spávali nejdříve u nás doma, ale pak se mi už nechtělo poslouchat Davidovy řeči, že kradené chvílky sexu v přírodě jsou mnohem lepší a že on by si nikdy nedovolil tahat svou holku domů po třech dnech známosti. Pak mě tedy Pavlína představila svým rodičům, a když jsme chtěli být spolu a milovat se, chodili jsme k nim. Na dlouhé hodiny jsme se zavírali do dětského pokoje. Jenže to už jsem vyloženě toužil najmout si vlastní byt, jen sám pro sebe. Sice za něj měsíčně vyhodím dost peněz, ale budu svým pánem. Začal jsem hledat finančně dostupnou garsonku, blízko firmy, v níž jsem byl zaměstnaný, protože do té doby jsem jezdil přes celou Prahu a ta cesta mě nevýslovně otravovala. I s čekáním na refýžích a peronech to dalo skoro dvě hodiny ráno a dvě hodiny večer trávené v městské hromadné dopravě. Nudné dlouhé eskalátory, postávání v průvanu, tlačence lidí... No... abych byl upřímný, mnohem víc než cesta, tlačence a metro mě otravoval David. To jemu vděčím za své skvělé osamostatnění se. Ne že bych Davida nějak nenáviděl, to ne. Jen mě prostě nebavil. Vadily mi jeho řeči, rady, gesta, nápady... nepřirostl mi k srdci a já jemu taky ne (prostě to byl idiot). Nač jsme se měli dusit navzájem a k tomu tlačit mámu? Přirozenější je, když osmadvacetiletý syn odejde

z domova od matky, než aby syn zůstal a odešel mámin přítel. Takhle je nám všem líp. Jen Pavlínka se zlobila.

„Nikoho z nájemníků asi neznáte, že?“ zeptala se dívka a já si uvědomil, že jsme pro samé povídání a přemýšlení zamluvili důvod, proč jsem vlastně tady.

„Ne, neznám,“ přitakal jsem. „Neznám živou duši a nikdo nezná mě, vyhovuje mi to tak,“ zasmál jsem se.

„Ba ne, to se pletete,“ usadila mě dívka. „Vy možná nikoho neznáte, ale buďte si jistý, že skoro všichni znají vás. A nejen to. Vědí, kdy chodíte do práce, kdy se vracíte, s kým se přátelíte, s kým spíte...“

„Myslíte, že až takhle?“ zavrtěl jsem hlavou

„No jistě,“ kývla. „Voda už se vaří,“ oznámila. Vzala utěrku a z konvice nalila vodu do šálku. „Mléko je v lednici, kdybyste potřeboval, podám ho.“

„Díky.“

„Vaše přítelkyně je fakt kočka. Jak se jmenuje?“

„Pavlína,“ rozzářil jsem se. Je normální, aby holka pochválila jinou holku? Možná. Anebo mi chce tahle slečna udělat radost proto, že něco potřebuje.

„Viděla jste ji?“

„Párkrát jsem ji zahlédla. Má krásné světlé vlasy skoro do pasu. Ona tady s vámi nežije?“ vyzvídala.

„Ne, ale jezdí sem často.“

„Nechce s vámi bydlet?“

„Ale jo, chce. Jenže já si chtěl vyzkoušet žít sám a starat se sám o sebe,“ vysvětlil jsem.

Tenkrát jsme se s Pavlínou poprvé pohádali a její city možná poněkud ochladly. „Proč si dva lidi hledají byt? Aby mohli žít spolu! Je přirozený, že odejdeme od rodičů. Ale oba!“ naléhala. Představovala si, že budeme bydlet jako pár. Že když seženu podnájem, bude to někde blízko původního domova, ona se automaticky nastěhuje, budeme se o sebe vzájemně

starat, a jestli nezemřeme, budeme žít navždy. Jenže do toho se mi nechtělo. Vysvětlit dvaadvacetileté zamilované a žárlivé ženě, že chci zkusit žít sám a že to neznamená zůstat osamělý nebo vymanit se z jejího vlivu, byl nadlidský výkon. Nemohla pochopit, že chci být jen pánem svého času. Přemlouval jsem ji, že budu šťastný, když přijde jako host a pře-spí několik nocí, a budu se starat jen já o ni a rád, ovšem s pocitem, že se za pár dní sbalí a odjede domů k rodičům. Když Pavlína uslyšela slovo „host“, řádila jak saň. A když jsem vytasil další argument, že se známe teprve krátce, vložene se urazila. Trucovala, plakala a zlobila se. „Ty se pořád vidíš v tom svém blbým Michalovi. Vždyť vztah dvou lidí musí růst, někam dál pokračovat. Musíme se naučit žít spolu. Schwálně sis pronajal jen blbou garsonku, ke všemu na opačném konci Prahy. Proč jsi nevzal větší byt? S nájmem bych ti pomohla. Když nechceš žít se mnou, tak to nemá dál smysl! To se můžeme rovnou rozejít! Nechceš mě, nemiluješ mě!“

A tak jsem dál v klidu vysvětloval, že nemám povahu jako Michal, že žít sám přece není žádný rozchod, že ji miluju a navždy nehodlám zůstat poustevníkem. Ale že bych to jen několik měsíců rád zkusil. Nakonec mi uvěřila a konečně jí docvaklo, že vlastně vůbec o nic nepříjde, ba naopak. I tak to bylo únavné. Já nevím, proč se všechny ženské potřebují o někoho starat. Snad aby měly všechno pod kontrolou? Stojí jim to za to?

„Tak se mi zdá, že ji nemilujete,“ zazubila se dívka a vytrhla mě ze vzpomínek.

„Proč myslíte? Samozřejmě že ji miluju.“

„Třeba si to jen namlouváte, ale ve skutečnosti ji nemilujete.“

Ta psychologie mě už začínala unavovat. Co je jí do mě a do Pavlíny?

„Myslím, že není moc slušný, abyste mě takhle rozebírala, tím spíš, když se vůbec neznáme a ke všemu ode mě něco potřebujete,“ řekl jsem naoko našťavaně.

„Nezlobte se. Beru to podle sebe. Když někoho miluju, chci s ním být pořád, pořád, pořád, všechno s ním sdílet! A jakmile s ním nejsem, strašně moc strádám a stýská se mi,“ tiskla si ruce ke hrudi jako v německém romantickém filmu.

„Každej to holt máme jinak,“ usmál jsem se. „Mně se stýská, těším se a o to je to hezčí.“

„Když myslíte,“ pokrčila rameny. „Je žárlivá?“ zeptala se koctně a vycenila zuby do hihňavého úsměvu.

„No...“, připustil jsem váhavě, „myslím, že kdyby mě viděla v kuchyni jiný holky, asi by si to vyložila po svém.“

„Plakala by? Dala by vám facku? Ječela by na vás?“

„To asi ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Pavlína je celkem kultivovaná holčina, žádná hysterka. Ale žárlivá bejt umí, to jo.“

„Tak to vás ani ona nemiluje,“ rozhodla nekompromisně dívka. Pobavilo mě to.

„Slečno, člověk přece může milovat i bez facek a řevu, nemyslíte?“ mrkl jsem na ni.

„Pak ale chybí vášeň, spalující bolest, nádherné usmiřování!“ rozhorlila se.

Tohle ale bude číslo, musím si na ni dát pozor. Proboha, aby nebyla nějak trhlá, duševně nemocná. Obrátil jsem oči v sloup. „Ale jděte, prosím vás. Taková láska by nebyla nic pro mě.“

„Jasně,“ usmála se. „Vy máte svůj guláš, pivo a dvakrát týdně sex. Když se náhodou jeden den vynechá, nic se neděje, příští pondělí si to vynahradíte půlminutou navíc,“ rozchechtala se.

„Poslyšte, vy jste ale drzá! Ovšem s tím guláškem máte pravdu, už se na něj těším. Takže abychom se nezdržovali navzájem. Jakej je můj úkol?“ Měl jsem té dámy po krk. A ne-

zapírám, šilhal jsem hlady. Kromě jiného mohlo Pavlínu kdykoliv napadnout, že mě přijede zkontrolovat. Takových ne-nápadných a neplánovaných přepadovek ve jménu lásky jsem měl už desítky. Nevadilo jí cestovat z jednoho konce Prahy na druhý jen proto, aby se mrkla, co dělám. Nerad bych vyvolal zbytečný konflikt kvůli nějaké cizí holce, která mě ke všemu dost unavovala.

„Vidíte, zapovídala jsem se a nedostala se k věci. Prostě dnes jsem běžela na nákup pozdě a rohlíky už neměli. Jenže na rohu Novákovy ulice je večerka a tam vozí čerstvé pečivo ještě po šesté hodině večer. Když teď skočím na nákup, v sedm dostane dědeček svůj měkký rohlík a mléko, tak jak je zvyklý, a bude spokojený, víte?“

„Dojdu tam,“ nabídl jsem se. „Vždyť to jste mohla říct hned, vůbec jsem nemusel chodit dovnitř.“

„Ne, to ne. V klidu si vypijte kávu. Ke všemu tu bydlíte chvíli, jestlipak víte, kde je Nováková ulice?“ rozesmála se.

„No jo, to je pravda,“ pokrčil jsem rameny. „Tak zaběhnu do supermarketu, zavírají až v osm. Ten vím, kde je,“ ujistil jsem ji.

„Tam v tuto hodinu nebudou mít ani drobeček, to mi věřte,“ odbyla mě dívka. „Prostě počkáte mi tady u dědečka, aby nebyl sám, kdyby se probudil.“ Oči se jí rozsvítily a já si vzpomněl na svého dědečka.

Byl málomluvný, a když už něco povídal, bylo to tichounké brumlání plyšového medvídka. K stáru byl občas dezoorientovaný, ale jinak v podstatě do poslední chvíle čiperný. Ovšem co by ho dokázalo spolehlivě vyděsit, byl cizí člověk v jeho vlastní kuchyni, a to bez pozvání poté, co by se probral z podvečerního šlofíka.

„Slečno, starý pán mě nezná, vyděsí se k smrti, až mě tady najde,“ namítl jsem. „Bylo by lepší, kdybych tam skočil já.“

„On se stejně neprobudí. A kdyby, je nemocný,“ ušklíbla se a ukázala si nepatrně na čelo.

„Jak, nemocný?“ zeptal jsem se nechápavě.

„No, tak... stařecká demence. Občas nepozná ani mě. Je mu jedno, kdo tu je, ale hlavně že tady někdo je. Nesnese být sám a ani nemůže zůstat sám.“

„Aha,“ hlesl jsem. „Tak dobrá.“ Slíbil jsem, že pomůžu, a tak jsem byl odhodlán čekat.

„Vrátíte se brzy?“ ujistil jsem se jako malý chlapec, kterého maminka zanechává doma s angínou a ví, že bude půl dne třet sám, ale chce slyšet kladnou odpověď.

„Jistě, hned jsem zpátky. Než vypijete kafe, hm? Pak už vás nebudu zdržovat.“

„Tak dobře.“

„Jste vážně zlato, moc si toho vážím. Hned jsem zpátky,“ zvolala, odběhla do předsíně a za chvíli jsem slyšel cvaknout dveře.

Pomaloučku jsem pil horkou kávu a rozhlížel se po místnosti. Kuchyňská linka byla moderní a čistá, je vidět, že se tu hospodaří pečlivě... Tedy ne že by mě to nějak zvlášť zajímalo, ale neměl jsem co na práci. Minuty ubíhaly. Nudil jsem se, oči mi jen tak klouzaly po nábytku a úvahy o něm bylo jediné, na co jsem se v tuto nervózně hladovou chvíli zmohl. Okno nabízelo pohled do dvora na smutné opadané stromy a řadu pouličních světel... Vzdychl jsem. Mohla mi tu nechat aspoň něco na čtení. Počítal jsem kostičky na ubruse a začínal znova a znova. Za chvíli už jsem kuchyň znal do detailu, kam oko dohlédlo. Zažloutlá zeď u digestoře, květované hrnečky v polici, mručení malé lednice, která se vždy při vypnutí jemně zachvěla, na ní kalendář...

„Proboha, kde je!“ neudržel jsem se a zasykl, když ručičky na hodinách ukazovaly sedm a pět minut. Byla pryč už skoro půl hodiny. Stavila se u kámošky? Zajelo ji auto? Udělala si ze mě srandu? A jak to, že dědula nevstává? Prý v sedm rohlík s teplým mlékem... To abych začal ohřívat mléko, ne? Sakra! Kdyby tu bylo třeba rádio nebo televize! Toulat se po bytě jsem si zatím nedovolil. Odejít mi připadalo hloupé. Abych byl upřímný, netušil jsem, co mám vlastně dělat. Tiché vrnění lednice a tikot hodin mě už doháněly k šílenství. Ne, vykašlu se na to. Počkám ještě pár minut a pak to zabalím... Co kdyby někdo přišel? Třeba ten její otec, co hraje automaty a chlastá... Ubohý děda ho musí dotovat. Ale zároveň je tak nemocný, že nikoho nepoznává. Ale pamatuje si, že přesně v sedm pije mléko a baští rohlík a cizí chlap sedící v kuchyni by ho nevyvedl z míry, naopak by byl rád, že tu někdo je. Bože můj, já jsem úplný vůl... Bylo po čtvrt na osm, když jsem začal přecházet po kuchyni jako pes v kotci na řetězu s podezřením, že jsem krutě naletěl. Ať si tady dědka hlídá, kdo chce! Ušklíbl jsem se pro sebe a vztekle se vyřítil ke dveřím. Čert ví, jestli tady nějaký děda vůbec je. Viděl jsem v předsíni jeho boty? Viděl jsem tam vlastně jakékoliv boty? Nebo papuče? Prostě cokoliv, co by nasvědčovalo přítomnosti opravdu starého člověka? Třeba charakteristický pach? No, pach zrovna ne, tak vůni? (Zvláštní, že čeština nemá výraz pro něco mezi...) Hořký knedlík trapnosti a pokoření mě dusil v krku. Představil jsem si, jak blondýna někde stojí a vysmívá se mojí hloupostí. Obul jsem se, popadl bundu a sehnul se pro aktovku a tašku... Jenže podlaha byla prázdná.

Ježíš, kde mám svoje věci? Vždyť je ta mrcha položila na zem! Otáčel jsem se nevěřičně a zmateně na jednom místě jako šroubek, než jsem si s konečnou platností uvědomil, že jsem byl ke všemu okraden. Je to možné? Je tohle vůbec možné? Plácl jsem se do čela a v prskavém uchechtnutí nad svou hloupostí jsem div nemusel potlačovat slzy. Nedala mi z legrace aktovku do skříně? Otevřel jsem skřín v předsíni, ale kromě starého vysavače byla prázdná. Knedlík hořkosti v hrdle se zvětšil o pocit studu a sebelítosti. Vzal jsem za kliku a... jak jinak, byt byl zamčený, což mě už vůbec nepřekvapilo. Chvíli jsem klikou bezmocně lomcoval, spíše abych si ulevil od zlosti. Jenže na chodbě se něco dělo. Mohl bych vykopnout dveře. Nebo do nich kopat, mlátit a vyrazit je. Jenže jak vysvětlím, co dělám v cizím bytě? Zalil mě hořký pocit nespravedlnosti a zvláštního, neznámého děsu. Ta holka měla důvod mě tady zamknout, naplánovala si to. Co je ta děvka zač? Co o mně vlastně ví? Co provedla s mou aktovkou? S mým mobilem, s peněženkou a s mými klíči od bytu? S mými doklady? Proč zrovna já? Za co? Co jsem jí udělal? Byl jsem okraden a uzamčen v cizím bytě, o jehož majitelích jsem neměl nejmenší tušení. Na adresu té potvory mě napadaly nejstrašlivější nadávky, ale nebylo mi to nic platné. Byl jsem prostě okraden a uvězněn pitomou blondýnou, o níž jsem věděl pouze to, že má prsa větší než Pavlína. Jaká bude pointa? Vráť se majitelé bytu náhle z dovolené? Zjistí, že byli okradeni a najdou tady mě? Budu pak dva dny marně vysvětlovat v cele předběžného zadržení, že jsem naletěl pěkné tvářičce? Nebo mě tady slečna zamkla, aby zatím nerušeně vykradla můj skromný byt? A co mrtvola? Není ve spíži napěchovaný tuhý majitel bytu? Tolik možností! Panečku, že já nepíšu detektivky. Tak se na ten byteček podívám, když už jsem tady. Pokud je vykradený, můžu se připravit na pěkný binec. Matrace budou rozřezané, podlahu budou zakrývat

poválené knížky, některé budou zakryté vrstvou rozbitého porcelánu... Ba ne. Dnes už zloději pracují v rukavičkách a s klidem, přece když je doma uklizeno, majitelé objeví krádež až za dlouho. Opatrně jsem se zase vyzul, aby moje našlapování raději nebylo slyšet, a kradl jsem se ke dveřím, zřejmě obývacího pokoje. Ještě tady stále existovala možnost, že někde v bytě fakt spí dědeček. Nebo, nedej bože, mrtvola. Opatrně jsem zatápal po zdi a nahmatal vypínač. Žluté světlo na okamžik olízlo úplně obyčejný, skromně zařízený pokoj. Jednoduchá sedačka s dřevěnými područkami, televize, počítač, zrcadlo, knihy sice na zemi, ale srovnané, květiny, police s keramickými hrnky... Na byt starého muže to rozhodně nevypadalo. Ovšem to nejdůležitější pro mě se nacházelo přímo naproti, a to prosklený balkon. Zhasl jsem a několika kroky za doprovodu hlasitého kručení žaludku jsem se připlížil ke druhým dveřím. Opatrně jsem vzal za kliku a otevřel. Samozřejmě prázdné. Žádný stařec se na posteli nenacházel, pouze naducaný plyšový polštář. Pod oknem stál nový stůl s dalším počítačem, skříň, zrcadlo, velké proutěné křeslo a dvě velké palmy. Tak, to bychom měli. Oddechl jsem si. Byt nebyl zničený, možná ani vykradený. Zničený a okradený jsem jen já, ale proč? To nechápu. Takže jsem naletěl vykutálené zlodějce, která tady nebydlí, a majitelé se opravdu můžou vrátit každou vteřinu. Odvážil jsem se opatrně otevřít zásuvku stolu. Byla prázdná. Otevřel jsem druhou, taky nic. Tričkem jsem setřel své otisky z kování a vrátil se do obývacího pokoje. Zotvíral jsem pár zásuvek, ale žádné doklady, žádné složenky, smlouvy, účty, paragony, návody, fotky, nic. Zásuvky na mě prázdně zívaly, jako kdyby celý byt byl jen kulisa. Nebylo nač čekat. Raději jsem všude zhasl – na dvoře bylo pouliční osvětlení a dávalo světla dost. Popadl jsem v kuchyni naškrobenou utěrku a pečlivě setřel všechny otisky. Z vypínače, z klik, ze stolu, prostě

ze všeho, kde by mohly být. Hrnek jsem umyl. Vzal jsem boty do ruky a po tmě, jen v doprovodu světel ve dvoře, jsem vyšel na balkon. Štiplavý chlad mě poplácal po tváři. Potichoučku jsem se obul a nahlédl přes zábradlí. Tento byt byl sice jen ve zvýšeném přízemí, ale i tak mě hloubka mezi mnou a zažloutlou trávou vyděsila. Tohle když skočím, můžu si rovnou rezervovat místo ve špitále. Mrkl jsem vedle, na drát bleskosvodu, který se plazil po levé straně a končil dole v zemi. Mohl bych po něm slézt? Na to asi nejsem dost šikovný. Ovšem mohl bych se po něm dostat o něco blíže k zemi, než tvrdě dopadnu. Musím zkontrolovat svůj byt a pak ihned zavolám policii, ta mrcha mě určitě vykradla. V duchu jsem rekapituloval cennosti, které se v mém bytě nacházely. Počítač, televize, foťák, DVD. Hotovost a šperky žádné, pokud nepočítám asi sedm stovek v peněžence. K čemu jí budou technické krámy, co ztrácí hodnotu s každou hodinou, natož dnem? Zaposlouchal jsem se do ticha noci. Kromě tlumených zvuků z útrob různých bytů ke mně doléhaly hlasy z ulice. Co se to tady děje, sakra? Nějak živo. Třeba si někdo všiml, že blondýna vynáší věci z mého bytu, a zavolal policii. Opřel jsem se o hrubou omítku, zhluboka dýchal, či spíše strachy funěl, a od úst mi šla pára jako obrovské lokomotivě, co se chystá na svoji první vyjížďku. Oči jsem pouličil do prázdna k dětskému hřišti a odhodlával se přelézt zábradlí. Vtom mě z rozjímání vytrhly kroky. Bezděky jsem vyklonil hlavu a znovu se mi udělalo mdlo z té výšky. Pode mnou kráčel starší pán v klobouku. Třeba neví, že tady nebydlím, že jsem v cizím bytě. Co mu řeknu? Že mě maminka zamkla a odešla na noční? Na to už nemám věk. „Haló, pane,“ zasípal jsem přiškrceně. Nemohl jsem potřebovat, aby mě slyšel někdo další.

Viděl jsem, že pán ve tmě trhl hlavou. „Tady jsem, nad vámi na balkoně,“ upřesnil jsem, aby muž nemusel dlouho tě-

kat očima ve tmě. „Uvázl jsem tady, můžete mi prosím pomoci?“

„Fuj, to jsem se lekl,“ chytil se chlap za hrudník. „Co tam vyvádíte?“ houkl.

„Jsem tady zavřenej, nějak jsem si špatně zabouchl dveře od balkonu a nemůžu se dostat do bytu. Můžete mi pomoci? Máte třeba žebřík, nebo něco?“

„Žebřík? Kde bych ho vzal? To je váš byt?“ volal opatrný pán, podle mého gusta zbytečně nahlas. Na tu dálku a ve tmě jsem těžko mohl zahlédnout jeho obličej, tím spíš když mu ho stínil klobouk. Ale jeho hlas mi zněl povědomě, jistě to je někdo z domu, kdo mě zná, a proto bych měl říct pravdu. Ale až jindy, teď není čas.

„No jistěže je to můj byt. Koho jinýho,“ zalhal jsem drze. „Pane, já se odsud potřebuju dostat, nějak se mi zevnitř zablokovaly dveře,“ opakoval jsem zoufale.

Chlap se konečně úplně zastavil. „Poslyšte, víte, že se ve vašem domě v přízemí asi stala vražda?“ křikl. „Před domem je spousta policajtů, před chvílí dorazili, budou to tady uzavírat.“

Vražda? No to by mi ještě chybělo. Další vlna zoufalství a šíleného tušení se mi prohnala po zádech.

„Nemáte s tím něco společnýho?“

„Ne!“ odpověděl jsem rázně.

Ctihodný starší muž v klobouku chvíli vyčkával, jako by se vsázel sám se sebou, zda skočím nebo ne. Pak bez odpovědi odešel do tmy. Na ulici se vážně něco dělo, neviděl jsem tam. Ani jsem nemohl. Do ulice má okna a balkon můj byt, tenhle kouká do velikého čtvercového dvora uzavřeného čtyřmi dlouhými paneláky. Přehodil jsem nohu přes zábradlí, pak druhou. Stál jsem na okraji římsy a uvnitř vzlykal bezmocí a strachy. A až budu na zemi, tak co? Kam se vrátím? Snažil jsem se vzpomenout, kdo bydlí ve třetím bytě na pat-

ře. Že by jim tam někdo umřel? Tragická manželská hádka? Ještě je šance, že mrtvola se mě nikterak netýká. Možná dobře, že jsou tady policajti, třeba mi hned pomůžou. Tak co bude! Skočím, nebo ne? Prostě musím. Žádné zavření očí jako do vody, vytrěstil jsem je hrůzou a skočil, rukama jsem se snažil vyrovnat pád. Žuchl jsem na unavenou zimní trávu a noha mi podklouzla na psím lejnu. Palčivá bolest v obou kotnících mě na chvíli paralyzovala, kolena jsem měl odřená a dlaně taky. Ale zlomeného jsem nic neregistroval a pomalu jsem se mohl rozhybat. Snažil jsem se nadílku rychle otřít, pak jsem proběhl kolem podchodu a málem se srazil s policisty. Ještě že ze světla do tmy není vidět. Ač jsem nic neprovedl, pro jistotu jsem se schoval do velkého rozložitého tisu. Rychlý pohled průchodem do ulice mi prozradil, že tam trůní policejní vůz, možná jich bylo víc, a taky sanita. Tichá fialová světla majáků probleskovala tmou průchodu až ke mně. Policisté vstoupili za dům na velký dvůr. Slyšel jsem pokřikování, pohyb kolem domu a uzavírání průchodů. „Je tam někdo?“ volali a kužely světel baterek pročešávali okolí. Posvítili na balkon, kde jsem před pár minutami stál. Sevřelo se mi hrdlo.

„Pojďte sem s tím psem,“ chytil jsem útržky výkřiků.

„Koukejte to tady prohledat!“ houkl jeden z policistů.

„Tmavé vlasy, modrošedé oči, 28 let...“ recitoval jiný hlas.

To popisoval mě? Dost univerzální, takových je plné sídliště. Takže proč bych se měl vlastně bát, herdek? Vylezu z roští, všechno vysvětlím a bude to! Copak jsem nějaký zločinec?

„Jméno, Aleš Martinák,“ pokračoval ten cizí mužský hlas. Při zvuku svého jména jsem trhl hlavou stejně jako ve škole. Ten policajt mluvil o mně, popisoval mě! Hledají mě! Co budu dělat? Co si počnu? A co se vlastně stalo? vířilo mi hlavou. Ta holka něco provedla? Nechala moje věci u nějaké vraždy?

Nebo se něco přihodilo v mém bytě? Nebo se něco stalo jí? Třeba mě okradla a udala policii. Mohla klidně tvrdit, že jsem se k ní vloupal. Ale co by tím sledovala?

Ledaže... Panebože... Ledaže by ta holka byla mrtvá! Do hajzlu! Já idiot, zaúpěl jsem v rošti a plácl se zablácenou rukou do čela. Proč jsem k té blondatý potvoře lezl?! Ještě že jsem po sobě zahladil stopy. Ne, ne, ne, ať to není pravda! Blbost! Blbost! Ta se mi někde směje, mrcha jedna hnusná! Kolena mě štípala, kotníky taky, potřeboval jsem se natáhnout, ke všemu se mi do nosu tlačil zápach několika exkrementů, nejspíš i lidských, a obracel mi prázdný žaludek. Musel na mě být žalostný pohled. Policisté brouzdali kolem dokola, každou chvíli okolo mě zabloudilo světlo baterky, dvakrát o mě vlezle zavadilo. Propasíroval jsem se co nejvíce ke středu tisu, tak hluboko, kam jen to pichlavé větve dovolily. Netušil jsem, zda pes chytil mou stopu. Čichal pod balkonem, pak chvíli na asfaltu. Na sídlišti je tolik psů a tolik psích pachových stop... Nezbylo než doufat, že mě neodhalí. Průchodem ke mně doléhaly chaotické zvuky z ulice, vypadalo to, že se schází stále víc a víc lidí, jako by někdo pořádal náhlý noční mejdan. Nad sebou jsem koutkem oka zahlédl otevírající se okna a balkonové dveře. Zvědaví spoluobčané chtěli vědět, co se děje. Z davu obyvatel sídliště ke mně létaly útržky vět a slov: „Ano, ten tady bydlel... prej hezká černovláska, je jí škoda... Asi žárlivost, drogy?... To je možný... plný sídliště feťáků a hajzlů...“ Jaká černovláska? Netušil jsem. Nemohl jsem domů, nemohl jsem nikam. Celý svůj „život“ jsem nosil v aktovce. Občanku, řidičák, diář, peníze, klíče, mobil, kartu pojištěnce i platební kartu. Prostě všechno, co dělá civilizovaného člověka člověkem. Byl jsem špinavý, hladový, smradlavý, odřený, zoufalý a sám. A jak trdlo se tu schovávám.

Policista se zase připlctl nebezpečně blízko. Ještě více jsem

couvli. Zelená náruč keře plná exkrementů mi poskytla bezpečí, útočiště a zapáchající bunkr, do něhož se našťestí nikomu nechtělo moc lézt. Rozšlápnutím několika „výrobků“ se kolem keře vytvořila přímo ochranná bariéra puchu. Můj strach byl tak obrovský a žaludek tak prázdný, že jsem byl za úkryt vděčný bez jakýchkoliv vedlejších následků. „Fuj, tady je smrad,“ hekl policista.

„Není tady. Asi stačil zdrhnout. Ta ubrečená blondýna patří k němu?“

Blondýna! Ta mrcha! Tak přece. Ona to na mě celé navlékla, zneužila mě i můj byt! Ba ne, ještě je naděje, že mně hledají, ale jen jako svědka. Domů nemůžu, k mámě taky ne, musím za Pavlínou. To je jediné útočiště, které mám! Snad policie do rána nezjistí její adresu. Vyspím se a třeba společně přijdeme na to, co dělat dál... Co to ty lidi říkali o černovlásce? Co když v mém bytě blondýna někoho zabila a teď to bude na mně? Co když to přesně takhle vymyslela a připravila? Vždyť s žádnou černovláskou nemám nic společného... Rozklepal jsem se. Snažil jsem se z prochládlého mozku vykřesat alespoň jiskřičku souvislé myšlenky. Nebyl jsem vůbec schopný odhadnout, co se vlastně stalo a komu. Jediné, co jsem jakž takž chápal, byl fakt, že jsem podezřelý, ať se mi to líbí nebo ne. Jenže ani v tom jsem neměl jistotu. Třeba když vylezu z roští a všechno jim řeknu, omyl se vysvětlí... Ne. Musím se odsud dostat, musím za svojí holkou. K tomu jsem se upnul, této naděje jsem se držel. Telefonovat nemůžu, nepamatuju si z hlavy žádná čísla a jsem bez peněz. Tramvají to však můžu risknout na černo a brzy ráno Pavlínu jistě zastihnu. Náhle jsem zahlédl vůz pohřební služby. Koho odvážel a kam, jsem netušil. Bylo však více než jisté, že jsem považován za vraha dotyčné osoby. Podezřelý. Kdo je podezřelý, má už do smrti cejch, i kdyby byl nevinný. I když budu třeba jen vyšetřován, v práci mi taktně naznačí, že bych měl vy-

padnout. Kamarádi, přátelé, kolegové, rodina, všichni se budou usmívat a říkat, že mi věří, přitom se ale budou topit v pochybnostech. Dokonce i kdyby mě očistili, stín pochybností mě bude provázet navždy jako věrný pes.

Pomalinku jsem se otočil, abych alespoň očima odhadl vzdálenost, která mě čekala. Cesta přes dětské hřiště je dobře osvětlená, před mým panelákem je určitě ještě živo a velký dvůr, kde jsem se právě nacházel, i hřiště jistě někdo nenápadně hlídá. Přinejmenším zvědavé oči nájemníků. Utíkat, nebo vyvíjet jakýkoliv rychlý pohyb je proto nesmysl. Nezbyvá než přikrčený ve stínu přebíhat od křoví ke křoví. Průchod do souběžné ulice protějším dlouhým panelákem je spása, tam se musím pokud možno nenápadně dostat. Až odtamtud se bez obav můžu dát do běhu. Opatrně jsem se vydrápal z rozložitého keře. Větve mě bodaly za krk i do tváří, čechraly mi vlasy a zalézaly pod límec. Ani jsem se nesažil narovnat své ztuhlé tělo a bolavé nohy, rychle jsem pospíchal od svého paneláku, co mi nohy stačily. Jestli mě někdo pozoroval, musel si myslet, že jsem slepý, chromý a ještě mám naděláno v kalhotách. Mrazivý větřík se do mě opíral, hladil mě po tvářích studeným drápkem a já si teprve teď uvědomil, jaká se do mě zakousla zima. Můžu být rád, že mi ta kráva nechala aspoň bundu a boty. Konečně jsem skočil do tmy protějšiho průchodu. Opatrně jsem se proplížil do další ulice a rozhlédl se. Zdálo se, že tato ulice je zatím tichá. Propletl jsem se mezi auty, pak podél zahrady mateřské školy a tam jsem se teprve rozběhl, pokud se tomu belhání dal říkat běh. Cítil jsem pod nohama bezpečný asfalt a ledový vzduch mi stahoval hrdlo. Běžel jsem nazdařbůh několik bloků a zastavil se až v jiné části sídliště u druhého supermarketu. Opřel jsem se v předklonu o kolena a snažil se rozdýchat netrénované plíce.

Odhadoval jsem, kolik je asi hodin. V panelácích kolem dokola svítlo málo oken, pejskaři věrně vyprovázeli své mazlíčky na noční venčení, aby pak mohli s psíky svorně zalézt do pelíšků. „Co budu dělat, bože můj,“ zakňučel jsem ve svém strachu a zoufalství nahlas. Za budovou ve tvaru kvádrů, což byla asi nějaká prodejna, jsem zahlédl lavičky a lóudal jsem se k nim. Na jednu, která mi připadala nejvíc utopená ve tmě mezi sloupy, jsem se posadil.

Nevím, jak dlouho jsem se klepal na lavičce, když jsem zaslechl šouravé kroky. Policajti? vybuchlo mi v hlavě a s cuknutím jsem se probral z mizerného polospánku. Zvedl jsem oči a zamžoural na tmavou postavu přede mnou. Houmlesák! Ten mi tady ještě chyběl. Naštěstí už mi nemá co vzít, leda bundu a boty.

„Co tady děláš? Klepeš se jak ratlák, proč nejdeš domů, člověče?“ zeptal se ošuntělý pán s vakem na zádech. Jeho otázka zněla tak neuvěřitelně, že jsem se musel zasmát. Na okamžik mi připadalo lákavé a osvobozující schovat se za masku kluka, který mezi obřímí paneláky ztratil cestu a netuší, který ze stovky vchodů je ten jeho. Jenže mi táhne na třicet, a to už kluci většinou vědí, kde bydlí.

„Fuj, ty smrdíš,“ konstatoval pán upřímně. Smutně jsem se uchechtl. Ovšem na rozdíl od vás, ne vlastní vinou, chtělo se mi pronést. Nechtěl jsem však provokovat. Abych byl upřímný, vůbec se mi nechtělo se s tímto člověkem zaplétat do hovoru. S bezdomovci si přece nepovídáme, že? Už proto, že nevíme, zda se pak dotyčného zbavíme. Přece jen tito lidé mají jinak nastavená pravidla, soudnost a normy chování.

Jenže pán neřešil, zda s ním chci komunikovat, nebo ne.

„Seš Ukrajinec? Neumíš mluvit?“

„Ale jo, umím.“

„Tak mluv, když se tě ptám! Máš rande? Čekáš na kočku?“ pokračoval v dotazech. „To bys ale tak nesmrđel,“ odpověděl si sám. „Tak co tady děláš?“

„Ježíš, co je vám do toho, pořád,“ odsekl jsem.

„Co?“ řekl pán. Aha, tak to si hezky pokecáme. Zřejmě bude hluchý.

„Máš něco k jídlu?“ zeptal se dobrácky a posadil se ke mně.

„Ne.“ Netušil jsem, kdo z nás páchne víc, jeho odér jsem však vnímal intenzivněji než ten svůj, na který jsem si už zvykl. Odsedl bych si, ale nechtělo se mi opouštět vyhřáté místo na jinak ledové lavičce. Utěšoval jsem se, že tento člověk mi už opravdu nemůže udělat nic strašnějšího než to, co se mi už stalo.

„Máš peníze? Aspoň dvacku,“ zkusil.

„Ani floka,“ opáčil jsem.

„Kecáš.“

„Fakt, nemám vůbec nic,“ řekl jsem důrazně. „Nechte mě na pokoji.“

„No, no, no...“ zamumlal.

Několik minut jsme jen tak seděli a nemluvili. Pán popotahoval, hekal, občas zakašlal. Za normálních okolností bych se zvedl a šel pryč. Ale napadlo mě, že když si kolemjdoucí pejskaři budou myslet, že tu sedí bezdomovci dva, nebudu jim připadat podezřelý. Ne že by okolo chodily davy. Vlastně za celou dobu tudy neprošel vůbec nikdo, takže skrýš to byla dobrá.

„Bydlíš tady v těch králíkárnách?“ zeptal se náhle.

„Jo.“

„A proč teda mrzneš tady?“

„Nemůžu tam jít,“ přiznal jsem po pravdě.

„Aha.“ Tato odpověď mu zatím stačila, jiné vysvětlení nečekal, dál se nevyptával.

„Bude pěkná kosa,“ vzdychl po chvíli a zívł.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Už to vypadá, že jo.“

„Nemáš kde spát, co?“

„To dá rozum, vždyť vám říkám, že domů nemůžu,“ popotáhl jsem a pokusil se o úsměv.

„Vzal bych tě s sebou do paneláku,“ nabídl velkoryse. „Ale jsi hrozně drzej a smrdíš jak psí kšíry.“

„Do paneláku? A do jakýho, prosím vás?“ zeptal jsem se nedůvěřivě a zadíval se do jeho zarostlé tváře. Z čepice se mu plazily špičky umouněných vlasů, choulil se do šustákové barevné bundy, jejíž barvy byly dříve křiklavé, než je překryla vrstva prachu a špíny. Těžko odhadnout chlapův věk, mohlo mu být padesát stejně jako šedesát. Hnědé kalhoty prozrazovaly, v čem pán seděl a co jedl za posledního půl roku. „Támhle bydlím,“ kývl hlavou směrem k jednomu z desítek bloků paneláků. „Vím, jak strčit do dveří u vchodu tak, aby se otevřely,“ uchechtl se a vypustil mi do obličeje alkoholické výpary ze svých úst.

„Ve třetím a v desátém patře je každěj ten barák průchozí skrz naskrz. Když někdo jde, dostaneš se přes všech sedm vchodů, máš kam zdrhnout. Ovšem nesmíš bejt blbej a musíš zůstat potichu. Jsou tam komory, lidi do nich couraj sem tam.“

To mi bylo jasné, i já jsem měl ke svému přízemnímu bytu ve třetím patře namísto sklepa komoru. Přesto jsem na něj nevěřícně vyvalil oči. Nikdy mě totiž nenapadlo, že by na takovém místě mohl někdo „bydlet“.

„No co čumíš? Víš, jaký je tam teplo?“ pokýval radostně hlavou. „Cpali se mi tam smažky, jenže oni se neuměj jen vyspat a táhnout. Jsou to čuňata, řvou, dělaj binec, nebo se válej po celým baráku a lidi pak volaj policajty. My slušný lidi na to doplácíme. Neješ doufám jeden z nich?“

„Ne,“ odpověděl jsem lakonicky. Ještě toho trochu. Poslouchal jsem chlapovo brebtání a zjistil, že mě docela uklidňuje. Aspoň nejsem sám jen s chaotickými myšlenkami.

„Máš cigáro?“ zeptal se náhle dychtivě.

„Bohužel, to nemám, nekouřím,“ přiznal jsem se skoro omluvně.

„Jé, ty nekouříš! A co máš ze života, vole?“

Pokrčil jsem rameny.

„Udělej něco s těma botama, smrdíš,“ poručil.

Poslušně jsem vstal, utrl trs zažloutlé trávy a snažil se drhnout nohavice od exkrementů. Snaživě jsem šoupal podrážkami o dlažbu a o trávník, dokud jsem se aspoň trochu neočistil. Prsty na ruku jsem měl ztuhlé, od úst mi šla pára a chvíl jsem se zimou.

Chlapík vytáhl z bundy sáček, který mu visel na šňůrce kolem krku, a vylovil z něj půlku ohořelé cigarety. Labužnický ji zapálil zapalovačem s obrázkem nahé dívky, který pak jen tak pro radost na chvílku podržel v dlani, aby potěšil oko snědými křivkami prsaté brunety v kratičké sukýnce.

„Kolik tak může bejt hodin?“ zeptal jsem se přiškrceně a zabořil špinavé, zmrzlé ruce do kapes. Mám hlad... řvalo mi v hlavě a žaludek se kroutil jako zmije lapená do pytle. Mám ukrutný hlad a taky žízeň. Jsem zoufalý, podvedený, okradený a podezřelý. Jsem psanec. Jsem na tom hůř než tenhle muž ve špinavé bundě, pokušující cigaretu a laskající v dlani krásku ze zapalovače.

„Koho zajímaj hodiny, vole,“ odbyl mě. „Až bude ráno, poznáš to, ne?“ ušklíbl se. „Máš hlad, co?“ zeptal se, jako by mi prve četl myšlenky. Potáhl z cigarety, přimhouřil oči před dýmem jako líný kocour před sluníčkem a druhou rukou tápavě zalovil ve svém vaku, jehož barvu nebylo možné rozeznat. „Nosím si lednici i špajz zároveň,“ uchechtl se skřípavě. „Chceš něco?“

Jeho laskavost mě překvapila. Cítil jsem, jak se mi v ústech začínají tvořit zrádné sliny. Moje trávicí ústrojí vůbec nezajímaly úvahy o původu případných potravin ani bádání nad čistotou a hygienou. Žaludek se prostě domáhal jakéhokoliv jídla.

„Ne, děkuju, jste hodnej, ale nemám hlad,“ vypravil jsem ze sebe zoufalou lež. Chlap vyndal půlku chleba a poté z kapsy zavírací nůž. Přemýšlel jsem nejen o původu chleba, ale také o dovolené. Co všechno s sebou člověk táhne za krámy, o nichž je přesvědčen, že jsou nezbytné, zatímco tento člověk má celý svůj život v umaštěném vaku.

„Bojíš se, co?“ usmál se. „Myslíš, že je ten chleba z popelnice, že jo?“ zasmál se muž a odhalil pár šedivých zubů v holých dásních.

„Ne, vůbec ne. Fakt nemám hlad,“ vrtěl jsem hlavou, div mi neodletěla na stranu. Nechtěl jsem ho urazit, ale ano, bylo to tak. Představa kyselého chleba pokrytého zelenou plísní byla hrozivější než hlad.

„Chleba z popelnice bych nežral,“ odfrkl opovržlivě, načež se zakuckal smíchy. Pak zažloutlým palcem ruky zkušeně odloupl žhavou špičku oharku cigarety, odložil chléb na lavičku a opět vylovil sáček uvázaný na krku. Opatrně do něj vysypal špetku zbylého tabáku z nedopalku. Pak ho zas pečlivě zasunul do bundy a zatáhl zip až ke krku. „Co koukáš? Já neplejtvám ničím,“ zamumlal. „Tak co?“ popadl chleba a zamával mi s ním před obličejem. „Z popelnice, nebo z obchoďáku, co myslíš? Mám k němu bezvadnej čerstvej točeňák a taky bučkovou pomazánku, snad mi ta piksla nezmrzla. Nabízím naposledy,“ pronesl rozhodně. „Já rád nakupuju. A lidi dneska vyhodí kde co, i přístroje, co ještě fungujou, knihy, hadry, kytky... Tenhle chleba jsem koupil za dva květináče. Zbytek za sádrovou sošku a pytel plyšáků. Zbylo mi i na krabičák. Dobrý, ne? Žiju skromně, co najdu, donesu Rudovi, on si s tím

poradí. Je mi jedno, co na tom vydělá, on ví, kam to prodat dál a co s tím. Mně dá pár korun a víc mě nezajímá. Je tady velká to..., jak se tomu říká. Prostě je nás tady hodně.“

„Konkurence,“ zamumlal jsem. Netuším, o jakém Rudovi mluvil, zřejmě parták, nebo majitel second handu, těžko říct. Rozhodně jsem neměl v úmyslu se vyptávat – nemohl jsem odtrhnout oči od chleba, zdál se být opravdu čerstvý.

„Nemysli si, že vydělám nějaký balík, to ne. Ruda není žádnéj dobroděj. Ale na živobytí mám, víš? Umím se otáčet.“

„Když je to tak,“ řekl jsem přiškrčeně. „Po pravdě, budu vám hrozně vděčný,“ zajíkl jsem se. „Mám hlad jako vlk.“

„Hele, všiml sis, co je dneska na sídlišti fízlů?“ zeptal se náhle chlap místo odpovědi. „Asi někoho hledaj,“ uvažoval dál nahlas. „Chodí v hlídkách, potkal jsem už tři. Pročesávají, kontrolujou... Vyhnul jsem se jim obloukem. Myslíš, že už je to přestalo bavit? Co?“ podíval se na mě.

Nevím, zda něco tušil, jestli byl jeho pohled podezřívavý, nebo jen zvědavý, bezelstný. Báł jsem se mu podívat do očí.

„Tady máš chleba a kus točeňáku, víc ti nedám, to bych neměl zejtra oběd.“

„Moc děkuju,“ popadl jsem krajíc, jako bych nejedl týden. Do druhé ruky mi vrazil malý kousek salámu.

„Musíš k točeňáku čuchnout a mohutně zakousnout chleba,“ usmál se. Trochu závistivě jsem sledoval, že pán to dělá skoro naopak, pro sebe si nechal mnohem větší kus. I tak jsem mu byl vděčný. S chutí jsem se ládoval jako reklama na hlad.

„Možná policajti hledaj hladovýho pitomce v zelený bundě, hm?“ pronesl a pátravě si mě změřil přivřenýma očima.

„Nevím,“ zajíkl jsem se. Ale že mě odhalil, o tom nebylo pochyb, zelenou bundu jsem měl na sobě.

„Možná by ten chlápek měl z tohodle sídliště co nejdřív vypadnout, že jo? Nevím sice, co provedl, a ani mě to nezajímá, ale na lavičce před sámouškou není zrovna moc schovanej, co

myslíš?“ šťouchl do mě loktem a drobky mu létaly od úst, jak jeho špatné zuby zápasily s velkými sousty. „Určitě by měl zatím pustit z hlavy tramvaj nebo metro, tam bude chlupáčů nejvíc. Měl by se spolehnout na vlastní nohy a vzít to přes park někam mezi pořádný baráky.“

Pokýval jsem hlavou. Krajíc jsem měl snědený, salám taky, ale o sytosti nemohla být řeč.

„Stejně nemám prachy,“ vzdychl jsem. „Nemám vůbec nic.“

„Jdi parkem dolů, tudy teď v noci nikdo nechodí. Dojdeš k silnici a půjdeš ještě asi pět zastávek tramvají. Tam na náměstí v jedné boční ulici najdeš zapadlý bistro. Je tam nápis bistro-nonstop, ale nikdo tomu neřekne jinak než Žumpa. Je to dobrý podnik, řekni si mému kámošovi – řekni, že tě posílám já, on tě nechá přespat. Víš, jak se to říká, pod svíčkou je tma, tam tě nikdo hledat nebude.“

„Jenže já nevím, jak se jmenujete, ani nevím, jak se jmenuje váš kámoš,“ podotkl jsem. Žumpa. No to byl název. „Krom toho mám namířeno za svou přítelkyní, když teď vyrazím, ráno tam budu.“

„Dobře, dobře, když myslíš, já se nevnučuju,“ odsekl chlap uraženě. „Já kdybych byl policajt a někoho bych hledal, šel bych taky rovnou k jeho starý. Každý blbec se uteče schovat za milenkou a tam ho pak pěkně seberou bez práce. Nebo je to nějaká tajná kočka, o který nikdo neví? To by pak byla jiná,“ přemítal.

„Ne, bohužel asi ne,“ přiznal jsem.

„No výborně, tak to jí třeba stihneš dát ještě pusku na rozloučenou,“ zasmál se uštěpačně.

Mluvil rozumně, rozumněji, než jsem uvažoval já. Jenže já taky ještě nikdy v životě nebyl v situaci, kdy bych musel takhle kalkulovat a schovávat se.

„Taky bych mohl jít za kámošema,“ přemítal jsem. Buď za Michalem, nebo pryč z Prahy za Radkem. Michal nebyl jen

kolega z práce, ale zároveň přítel, kterému bych v dětství asi řekl „nejlepší“. Vlastně to jemu vděčím za své dobře placené místo. Radka jsem nějaký týden neviděl, ale v průšvihu by mě taky nenechal. Jak se k nim teď v noci s prázdnými kapsami dostat? A jak přes celou Prahu za Pavlínou?

Možná bude opravdu lepší se nejdříve prospat.

„Mně je to jedno, tak jdi, to je přece tvoje věc,“ zahuhlal muž.

„No, já teda zkusím to, co jste říkal, je to přece jen blíž,“ zajíkl jsem se obavou při pomyšlení, jak asi budou vypadat kamarádi tohohle člověka a jaký nocleh na mě čeká. Ano, muž se zdál být hodný, rozmlouval se mnou, dal mi trochu najíst, poradil, ale dobrý pocit jsem z něj neměl. Nevím proč, snad proto, že jsem se nikdy s nikým takovým nemusel vybavovat. Byl prostě jiný než já, žil jinak, vyznával jiné hodnoty... Abych se přiznal, vždycky jsem těmito lidmi tak trochu opovrhoval. Považoval jsem je za neschopné, špinavé a hloupé. Přisahal bych, že mně se nic podobného nemůže stát a že s těmito osobami nikdy do kontaktu nepřijdu. Kupodivu muž hloupý nebyl, neschopný asi taky ne. Byl jen špinavý a nic neřešil. Ale, kruci, nad čím to tady uvažuju? Mám snad na vybranou? „Řeknete mi jméno člověka, na kterýho se mám obrátit?“

„Jo, jmenuje se Franta. Až vlezeš do Žumpy, zařvi: ‚Je tady Franta?‘ On se ozve. Pověz, že tě posílá Mirek a že tě má nechat přespat. On tě za nějakou protislužbu schová. Ale neudělej mi ostudu, mladej. To bych si tě musel najít a rozbít ti hubu.“

„Dobře, děkuju moc, jste hrozně hodnej,“ zamumlal jsem nepřesvědčivě a dělal jsem, že jsem výhrůžku přeslechl. Mirek a Franta, to jsou úplně normální jména. Čekal jsem přezdívký, poznávací znamení a tak. Ne prostě Mirek a Franta. Tak dobrá, uvidím, co mě ještě čeká.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.